

בש"פ 3766/20 - מדינת ישראל נגד גויתהוםטיזאזו

בבית המשפט העליון

בש"פ 3766/20

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקשת: מדינת ישראל

נגד

המשיב: גויתהוםטיזאזו

בקשה ראשונה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק
סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים),
התשנ"ו-1996
ת"פ 43307-09-19 - בית המשפט השלום בבאר
שבע

בשם המבקשת: עו"ד יוסף קנפו
בשם המשיב: עו"ד ורד אברהם

החלטה

בקשה ראשונה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים),
התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), בתשעים ימים החל מיום 18.6.2020 או עד מתן פסק דין בת"פ 43307-09-19
בבית משפט השלום בבאר שבע, לפי המוקדם.

תמצית כתב האישום

1. ביום 18.9.2019 הוגש נגד המשיב כתבאישום המייחס לושתי עבירותאיומים, עבירת תקיפה הגורמת חבלה

עמוד 1

ממשית ושתי עבירות התנהגות פרועה במקום ציבורי, לפי סעיפים 192; 380; ו-216(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, בהתאמה.

על פי כתב האישום, ביום 15.9.2019, המשיב הטיל את מימיו תוך שחשף את איבר מינו בסמוך למתלוננת ולקשיש בו היא מטפלת. המתלוננת העירה למשיב על התנהגותו ובתגובה, המשיב התקרב אל המתלוננת ואיים שיכה אותה. המתלוננת החלה לתעד את המשיב באמצעות מצלמת מכשיר הטלפון שלה ובתגובה, ניסה המשיב לקחת ממנה את הטלפון ומשלא הצליח, גידף את המתלוננת והתרחק. בתגובה לדברי המתלוננת כי תפנה למשטרה, המשיב השליך לעברה אבנים, אחז בה וטלטל אותה, חבט בפניה באגרופ וירק בפניה. לאחר שהחל להתרחק מהמקום, איים המשיב על המתלוננת כי יהרוג אותה משהבחין כי היא מתעדת אותו בשנית באמצעות מכשיר הטלפון שלה. כתוצאה ממעשיו, נגרם למתלוננת שבר באף והיא נזקקה לטיפול רפואי. לאחר מעצרו של המשיב, בעת ששהה בחדר המעוכבים בתחנת המשטרה בבאר שבע ולאחר שהתבקש להמתין לשוטר כדי שיוכל לצאת לחדר השירותים, המשיב הטיל את מימיו על רצפת חדר המעוכבים.

ההליכים עד כה

2. ביום 24.9.2019 הורה בית משפט השלום על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו (כב' השופטת דולב להמן), תוך שעמד על "מסוכנות לא מבוטלת" הנשקפת מהמשיב הנלמדת מהמעשים המיוחסים לו, והתרשם כי היות המתלוננת זרה למשיב מצביעה על מסוכנותו לציבור; על עברו הפלילי הכולל אחת עשרה הרשעות קודמות בעבירות איומים ואלימות, ובהן בין השאר, תקיפה הגורמת חבלה של ממש ותקיפת שוטרים, בגין ריצה מאסרים בפועל; ועל העדר חלופת מעצר בעניינו שעה שהורשע אך לאחרונה בעבירות איומים כלפי אמו הקשישה, אשר הוצעה כמפקחת על ידי באת כוח המשיב.

3. אשר להליך העיקרי, דיוני ההוכחות הושלמו ומועד מתן הכרעת הדין בתיק נקבע ליום 1.7.2020. בית משפט השלום דחה ביום 2.6.2020 את בקשתה של המבקשת להקדים את מועד מתן הכרעת הדין עקב אילוצי יומן.

נימוקי הבקשה ותגובת ב"כ המשיב

4. המבקשת טוענת כי מסוכנותו של המשיב נלמדת מהמעשים המיוחסים לו בכתב האישום בדגש על תקיפת המתלוננת בהעדר היכרות מוקדמת; מעברו הפלילי המכביד של המשיב כאמור; ומכך שהמעשים המיוחסים למשיב בוצעו שעה שתלוי ועומד נגדו מאסר על תנאי.

אשר לקצבניהולהליך, המבקשת ציינה כי התיק מצוי בשלביו האחרונים וכי מועד מתן הכרעת הדין קבוע כאמור ליום 1.7.2020, והוסיפה כי העיכובים בניהול ההליך אינם רובצים לפתחה ונבעו מבקשות ההגנה לדחיית דיון ההוכחות עבור זימון עד תביעה שיעיד מטעמה והבאת עד מומחה מטעמה, וממצב החירום.

בדיון שהתקיים בפניי, שבה המבקשת על נימוקי הבקשה. מנגד באת כוח המשיב טענה כי העיכובים בניהול ההליך

נבעו ממצב החירום בלבד ולא כתוצאה מהתנהלות ההגנה. לשיטתה, ניתן לשחרר את המשיב ממעצר ולהסתפק בהרחקתו מהמתלוננת כך שישנה במעצר בית בבית אמו עד לסיום ההליך ושתאפשר קבלת תסקיר מעצר בעניינו. עוד נטען כי משחלפו תשעה חודשים ממעצר המשיב, נקודת האיזון השתנתה באופן המצדיק את שחרורו ממעצר וכי נוכח תקנות שעת החירום, יש להתחשב בסיכון להידבקות המשיב בנגיף קורונה.

דיון והכרעה

5. לאחר שעיינתי בבקשה עלנספחיהושמעתי את טענות הצדדים בדיון, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להתקבל.

כידוע, הכרעה בבקשה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק המעצרים, תיעשה תוך איזון בין זכות הנאשם לחירות ממחד ומאידך שמירה על שלום הציבור וניהולו והתקין שלה הליך המשפטי. זאת, תוך התחשבות במגוון שיקולים, ובהם המסוכנות הנשקפת מהנאשם, עברו הפלילי, חומרת העבירות המיוחסות לו, משרה מעצר, וקצב ניהול ההליך העיקרי (ראולמשל, בש"פ 3767/20 מדינת ישראל נ' עואלי (18.6.2020)).

6. בענייננו, המעשים המיוחסים למשיב בכתב האישום; עברו הפלילי המכביד הכולל עבירות אלימות רבות; וביצוע המיוחס לו שעה שתלוי ועומד נגדו מאסר מותנה מלמדים על המסוכנות הנשקפת מהמשיב, ולא מצאתי כי יש בחלופות המעצר שהוצעו על ידי באת כוח המשיב כדי לאיינה. אשר לקצב ניהול ההליך, בשים לב לעיכוב שנבע ממצב החירום התרשמתי כי קצב ניהולו הינו ראוי, ומכל מקום, משמועד מתן הכרעת הדין קבוע לשבוע הבא, נראה כי ההליכים המשפטיים בעניינו של המשיב קרובים לסיומם.

7. אשר לטענת באת כוח המשיב ביחס למשבר הקורונה, עוד קודם לתיקון חוק המעצרים (סעיף 21(ד)), הכירה הפסיקה בטעם זה כשיקול בהכרעה אם להאריך מעצרו של נאשם ונקבע כי מדובר בשיקול נוסף שעל בית המשפט לשקול לצד שיקולים אחרים, וכי שחרורו של נאשם לחלופת מעצר מטעם זה יתרחש במקרים חריגים בלבד (וראו בש"פ 2362/20 צלאח נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (16.4.2020); בש"פ 3623/20 הררי נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (16.6.2020)). בענייננו, לא מתקיימים אותם טעמים חריגים ונוכח מסוכנותו של המשיב והתקדמות ההליכים המשפטיים, לא שוכנעתי כי יש במשבר הקורונה כדי להצדיק כשלעצמו את שחרור המשיב לחלופת מעצר.

בהתחשב במכלול הדברים, לעת הזו לא מצאתי כי נקודת האיזון נעה לעבר שחרור המשיב ממעצר.

אשר על כן, אני נעתר לבקשה ומורה על הארכת מעצרו של המשיב ב-90 יום החל מיום 18.6.2020 או עד למתן פסק דין בת"פ 43307-09-19 בבית משפט השלום בבאר שבע, לפי המוקדם.

ניתנה היום, ב' בתמוז התש"ף (24.06.2020).

ש ו פ ט
